

Sygn. akt. IV Ka 34/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Kupcewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Justyna Bobak

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 roku

sprawy **T. K.**

obwinionego z art. 92a w zw. z art. 20 pkt 1 ustawy PoRD, art. 97 k.w. w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy PoRD, art. 95 k.w. w zw. z art. 38 pkt 2 i 3 PoRD

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 23 października 2013 roku sygn. akt XIV W 3601/13

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego T. K. od popełnienia zarzuczanych mu wykroczeń; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa

sygn. akt IV Ka 34/14

UZASADNIENIE

T. K. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 24 kwietnia 2013 roku około godziny 7.00 w S., na ulicy (...), kierując pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), przekroczył dopuszczalną prędkość o 48 km/h w terenie zabudowanym przy dozwolonej prędkości 50 km/h,

tj. o czyn z art. 92a w związku z art. 20 pkt 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym;

2. w tym samym miejscu i czasie, kierując pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), nie korzystał z pasów bezpieczeństwa,

tj. o czyn z art. 97 kw w związku z art. 39 ust 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym;

3. w tym samym miejscu i czasie, kierując pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów, tj. dowodu rejestracyjnego oraz polisy OC,

tj. o czyn z art. 95 kw w związku z art. 38 pkt 2 i 3 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym;

Wyrokiem z dnia 23 października 2013 roku, wydanym w sprawie sygn. akt XIV W 3601/13, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów, tj. wykroczeń z art. 92a w związku z art. 20 pkt 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, 97 k.w. w związku z art. 39 ust. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym, art. 95 kw w związku z art. 38 pkt 2 i 3 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i za to, w myśl art. 9 § 2 k.w., na podstawie art. 92 a k.w., wymierzył mu grzywnę w kwocie 600 złotych. Wyrok zawiera również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych.

Apelację od wyroku złożył obwiniony. Zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia. W uzasadnieniu wskazał, że pomiar prędkości pojazdu, którym się poruszał, miał miejsce nie na ulicy (...), gdyż taka w S. nie istnieje, lecz na ulicy (...). Wskazał również na nieprawidłowości – w jego ocenie – których dopuścił się funkcjonariusz policji dokonujący pomiaru, co miało wpływ na ustalenia faktyczne w tym zakresie. Wniósł o uchylenie wyroku w części dotyczącej wykroczenia z art. 92 a w związku z art. 20 pkt 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego, wywołując postępowanie odwoławcze, a w jego ramach instancyjną kontrolę zaskarżonego wyroku, prowadzić musiała do jego zmiany i uniewinnienia obwinionego od zarzuconych mu czynów.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że ustalenia faktyczne, będące podstawą rozstrzygnięcia, zostały dokonane w oparciu o zeznania wskazanych w uzasadnieniu świadków, złożone przed sądem i częściowo wyjaśnienia obwinionego. Z żadnego z tych dowodów nie wynika, kiedy miała miejsce kontrola drogowa, w wyniku której doszło do przedstawienia obwinionemu zarzutów. W dalszej części uzasadnienia sąd wskazuje, że za wiarygodną uznał, oprócz zeznań świadków, również treść notatki urzędowej (nie wskazano nr karty, ale w aktach sprawy znajduje się tylko jedna notatka k.3). Z tej notatki, - zarówno daty jej sporządzenia, jak i jej treści – wynika, że obwiniony został zatrzymany na skutek przekroczenia prędkości administracyjnie dopuszczalnej w dniu 24 czerwca 2013 roku, nie zaś 24 kwietnia 2013 roku, jak wskazano to w opisie czynów zarzuconych obwinionemu, a następnie przypisanych mu w zaskarżonym wyroku. Tą samą datę – 24 czerwca 2013 roku - nosi też treść oświadczenia obwinionego, znajdującego się na karcie 4 akt. Świadek R. S. składając zeznania w toku czynności sprawdzających również wskazał, że kontrola obwinionego miała miejsce w dniu 24.06.2013 roku (k.5 – zeznania te zostały odczytane na rozprawie). Sąd meriti tymczasem kierując się nie treścią wskazanych dowodów, ale tylko brzmieniem zarzutów z wniosku o ukaranie, uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzuconych mu wykroczeń, popełnionych w dniu 24 kwietnia 2013 roku, co jest ustaleniem w sposób oczywiście błędnym, świadczącym wręcz o nieznanym akt sprawy. Przecież tylko z trzech wskazanych wyżej dokumentów (notatka, oświadczenie, protokół zeznań świadka S.) wynika, że obwiniony w dniu 24 kwietnia 2013 roku żadnego z zarzuconych mu wykroczeń się nie dopuścił i są to w istocie jedyne dokumenty dołączone do wniosku o ukaranie, które miały znaczenie dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych, a których sąd meriti nie uwzględnił dokonując ustaleń faktycznych. O co najmniej niestaranności w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy świadczy też to, że w wyroku wskazano, iż obwiniony dopuścił się m.in. wykroczenia z art. 92 a (również powielając błąd wniosku o ukaranie), nie wskazując aktu prawnego, którego ten przepis ma dotyczyć, dopiero w uzasadnieniu wskazując, iż jest to przepis art. 92 a k.w.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 kwietnia 2013 roku obwiniony przedstawił kserokopię tarczy tachografu, z której wynika, że w dniu 24 kwietnia 2013 roku przebywał w Ś.. Jest to kolejna okoliczność potwierdzająca, iż ustalenia faktyczne, dokonane przez sąd meriti, mające zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a dotyczące czasu popełnienia przypisanych obwinionemu wykroczeń, są błędne.

Mając na względzie powyższe, w realiach niniejszej sprawy, owe błędne ustalenia faktyczne spowodowały - uwzględniając kierunek apelacji - nakazywały zmienić zaskarżony wyrok i uniewinnić obwinionego od zarzuconych mu czynów (art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

O kosztach postępowania orzeczono w myśl art. 118 § 2 k.p.w.